

[Justitsministeren.]

nes sindelag. Sovjetunionens delegerede var dog indforstået med, at man medtog religiøse grupper, idet man mente, at disses sindelag kunne afgrænses på grundlag af nationale, etnologiske eller racemæssige kriterier. Det sovjetrussiske forslag blev i første omgang stemt ned, men da spørgsmålet senere blev rejst af staten Iran, opnåedes der enighed om at følge Ruslands forslag, idet man overalt lagde vægt på at finde frem til en konvention, der kunne tiltrædes af det størst mulige antal stater.

Det ærede medlem var dernæst inde på nogle betragtninger vedrørende de tyske krigsforbrydere; jeg skal ikke komme nærmere ind på dette spørgsmål her, men jeg vil blot påpege, at al den tvivl, der i dag er om behandlingen af de tyske krigsforbrydere, måske netop skyldes, at man dengang ikke havde en konvention om folkekrab eller lignende, idet det spørgsmål bestandigt kommer op, om de domstole, der har dømt de pågældende, har været kompetente.

Det ærede medlems bemærkninger vedrørende Doberansagen kommer forsvådt ikke dette emne ved. Jeg skal dog tilføje, at jeg er bekendt med de artikler i det tyske blad, som det ærede medlem nævnte.

Iøvrigt vil jeg blot fremhæve et par ting, som har været fremhævet i debatten vedrørende denne konvention. To hovedsynspunkter har gjort sig gældende. For det første har man sagt, at der er tale om en prisværdig, men ineffektiv gestus, en slet og ret ideologisk pegefinger, der ikke tjener andet formål end at antyde linierne for de fremtidige reformer eller institutioner, man bør gå ind for. For det andet har man sagt, at der er tale om en yderst modig, dristig tilkendegivelse af den internationale morals herredømme over den individuelle suverænit. Tilhængere af det første synspunkt hævder, at når politiske grupper ikke beskyttes, er det hele måske værdiløst, og det så meget mere som den internationale domstol ikke kunne bringes ud i livet. Der bliver altså kun tale om en begrænset etisk værdi. Men dette synspunkt angribes af tilhængerne af den anden betragtning, idet de siger, at denne kritik undervurderer den dynamiske styrke og værdi, der ligger i principper og i skrevne dokumenter, og de erindrer om, at menneskerettighedserklæringerne, som vi kender dem fra det 18. århundrede, og De Forenede Nationers pagt også er dokumenter, der har fastslået principper, og dog kan ingen være blind for den enorme betydning, de har haft, og de store

fremskridt, disse dokumenter har dannet grundlag for.

Med disse bemærkninger vil jeg anbefale forslaget til det høje tings velvilje.

Ernst Christiansen: Jeg takker den højtærede justitsminister for de givne oplysninger om de politiske gruppers udeladelse af konventionen.

Jeg skal ikke gå ind i en diskussion med det ærede medlem hr. Chr. Nielsen, jeg tror ikke, nogen af os vil få noget udbytte af det og heller ikke det høje ting. Men jeg vil gerne afvise påstanden om, at der var insinuationer i min tale; der var kun en konstatering af, at der under forhandlingerne i De Forenede Nationer var to stater, der kritiserede hinanden for sådanne forhold, og at en lignende diskussion førtes i Vesten. Dette er en kendsgerning, som det ærede medlem hr. Chr. Nielsen ikke kan komme udenom. Jeg kunne godt have tilføjet en hel masse, men det vil føre os langt udenfor emnet, og jeg skal ikke forlænge debatten her, blot sige til det ærede medlem hr. Chr. Nielsen, at hans påstand om, at man har tilbudt at nedsætte en undersøgelseskommission, kan ikke holde, den er ikke rigtig.

Chr. Nielsen: Jeg troede dog, det ærede medlem hr. Ernst Christiansen var så vel bevandret i disse internationale forhandlinger, at han vidste, at kommissionsspørgsmålet har spillet en overordentlig vigtig rolle i denne sag, og at den form for en kommission, som Amerika og en række andre stater havde foreslået, var blevet mødt med et modforslag fra Sovjetunionen, idet man hævdede, at den foreslåede sammensætning var for ensidig, og krævede fagbevægelsen verden over, det faglige verdensforbund, repræsenteret i en sådan kommission, der skulle beskæftige sig med spørgsmålet koncentrationslejre. Endvidere forlangte man, at kommissionen ikke blot skulle orientere sig om de påståede lejre bag det såkaldte jerntæppe, men den skulle foretage undersøgelser andre steder på kloden, f.eks. i Malaya og Indonesien, af hvorledes det forholdt sig med lejre de pågældende steder. Når Sovjetunionen med rette har stillet det op på den måde, med rette har været mistænksom overfor en ensidig kommissions afgørelse, behøver jeg ikke nærmere at redegøre for årsagen hertil og slet ikke overfor det ærede medlem hr. Ernst Christiansen, der jo blot ved at dykke en lille smule ned i sin fortid vil forstå det.